(Vervolg van pag. 6).

kind werd door een besmettelijke ziekte aangetast; zij paste het op en werd ook ziek; het kindje herstelde en zij stierf. Begrijp je nu, waarom ik ongetrouwd bleef?"

„Ja."

„Ik ga je nu verlaten; wij zijn beiden min of meer onder den indruk geraakt van mijn armen, kleinen roman, nietwaar, en zullen de in ons gewekte gevoelens wat laten bezinken."

Zij bleef na zijn vertrek stilletjes in de nu geheel donker geworden kamer zitten soezen; zij vermoedde, begreep veel, wat haar nooit duidelijk was geweest, maar dat begrijpen deed pijn; zij dacht aan haar moeder, die zij zich niet meer herinneren kon, zij dacht aan een plotselingen dood van haar vader, die haar achterliet doodarm en hulpeloos op haar zestiende jaar, zij dacht aan den edelmoedigen vriend, die haar leven goed en zonnig had weten te maken, die tot aan haar huwelijk en ook daarna haar dooden vader verving; in haar hoofd warrelden de meest tegenstrijdige gedachten rond, waarvan nu weer de eene, dan weer de andere overheerschte; van twee daarvan gaf zij zich rekenschap en dat waren deze: „Hij heeft aan het kind goedgemaakt, wat hij aan de moeder misdeed," en „Had hij mij maar liever die geschiedenis uit het verleden niet verteld!"

Verheugd sprong zij op, toen een ongeduldige ruk aan de bel de thuiskomst van haar beide wilde jongens aankondigde; zij plofte het gas aan en schudde alle droefgeestige peinzingen af, met een vlugge beweging van haar schouders. —

Blauw blauw laten.

Waaraan heeft deze uitdrukking haar ontstaan te danken? Er zijn een tweetal verhalen in omloop, die (ontsproten aan de fantasie van het volk?) ten grondslag moeten liggen aan deze zegswijze.

Het eerste luidt als volgt: Er was eens een tabakshandelaar, die lange en korte pijpen („stelen") verkocht, en dit aan de burgerij mededeelde door een uithangbord, waarop pijpen geschilderd waren, waaronder te lezen stond:

„Groote stelen; kleine stelen: Groote stelen 't meest!"

De vroede vaderen der stad vonden een dergelijke aantijging toch wel wat al te bar en lieten den man aanzeggen, dat hij zijn bord veranderen of wegnemen moest. De man, die behalve tabakshandelaar ook een grappenmaker scheen te wezen, liet toen op zijn uithangbord schilderen:

„Naar 't zeggen der heeren van 't Stadhuis
Is dat van de groote stelen abuis."

Dat kon de overheid heelemaal niet over haar kant laten gaan. Ze gaf last dat het bord met blauwe verf geheel bestreken zou worden, zoodat er van de woorden niets meer te lezen was! Aldus geschiedde, maar de winkelier, die zich niet direct uit het veld liet slaan, deed over het blauw heen schrijven:

„Om met de heeren van 't Stadhuis niet te kijven,
Zullen we het blauw maar blauw laten blijven!"

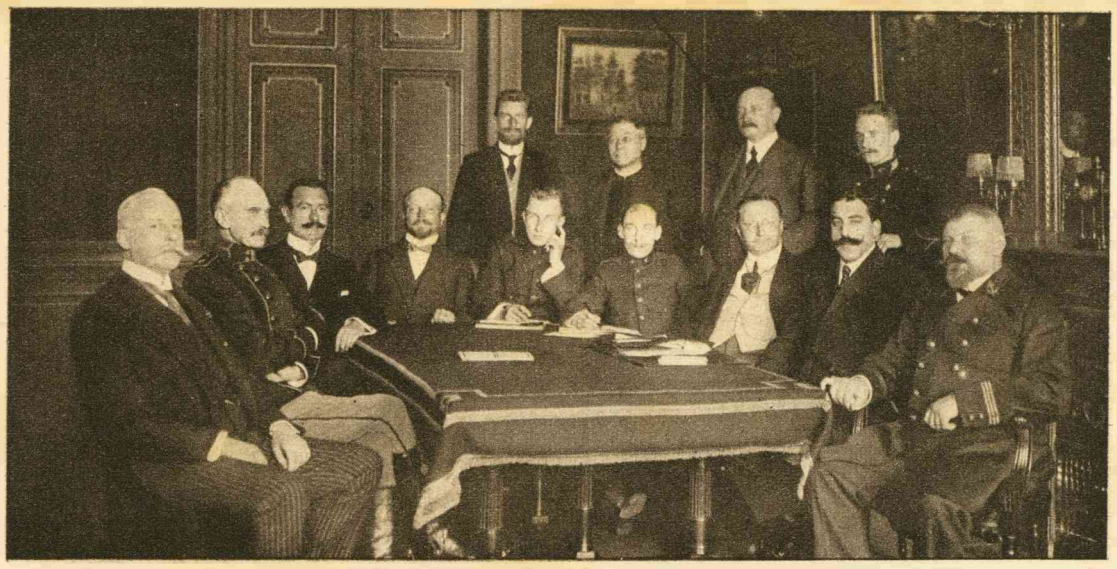
Het andere verhaal verklaart den oorsprong van deze uitdrukking op de volgende manier:

Vroeger was het gewoonte (en thans vindt men het nog wel eens een enkelen keer) dat voerlieden en schippers op hun wagens of schuiten een of ander versje lieten schilderen. Zoo had een vrachtrijder op zijn wagen het volgend gedichtje laten zetten:

„De groote dieven rijden te paarde,
„De kleine hangt men tusschen hemel en aarde,
„En als de grooten genoeg hebben gestolen;
„Wordt hun nog stad en land aanbevolen!"

De overheid van de stad, waar het boertje steeds ter markt kwam, vond dit allesbehalve zooals het hoorde en liet den man aanzeggen, dat hem op straffe van een zware boete verboden werd met dit versje weer in de stad te komen. De man liet het nu met blauwe verf overschilderen maar in lichter blauw deed hij erop uitkomen deze woorden:

„Omdat ik de waarheid niet mag schrijven,
„Zal ik dit blauw maar blauw laten blijven."

HET BELGISCHE ROODE-KRUIS TE ROTTERDAM.

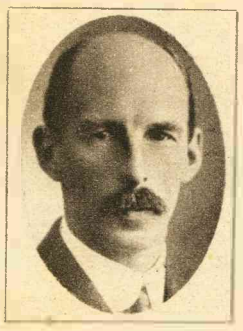
Op initiatief van den gedelegeerde van het Belgische Roode-Kruis, den heer Rod. van Loo, is een afdeeling daarvan opgericht te Rotterdam, die zich in hoofdzaak ten doel stelt gelden bijeen te brengen voor de uitgeputte kas van het Belgische Roode-Kruis. V. l. n. r., zittend: Dr. Bierens de Haan, vice-pres.; kolonel De Clercq; de heer De Poorter; de heer Collas; luit. Van de Walle, penningm.; luit. De Clercq, secretaris; Dr. Van Rooy; de heer Rod. van Loo, gedelegeerde Roode-Kruis; commandant Gorren, voorz. Staande, zelfde volgorde: de heer Bruynseels; Pater De Temmermans; de heer Steins en Luit. Servais.

W. PAKKEDRAGER.†

PROF. J. H. C. KERN.†

PROF. N. C. KIST.

Te Amsterdam is overleden de heer W. PAKKEDRAGER, die gedurende 50 jaren het ambt van 2en secretaris bij de Ned. Isr. Hoofdsynagoge heeft bekleed. Ook was hij gedurende langen tijd leeraar in de moderne talen aan het Joodsche seminarium. — Op hoogen leeftijd is te Utrecht overleden de bekende talenkenner en oriëntalist Prof. J. H. C. KERN. — Tot hoogleeraar aan de afdeeling Weg- en Waterbouwkunde aan de Technische Hoogeschool te Delft, om onderwijs te geven in den brugbouw en de leer van belangrijke ijzerconstructies, is benoemd de heer N. C. KIST, c.i. van het ijkwezen te 's-Gravenhage.

EEN GROOTSCHE HULDE.

Ter gelegenheid van het 50-jarig bestaan der Firma B. Middelbeek te Utrecht, werd op 29 Juni j.l. door het geheele personeel een bronzen plaquette aangeboden. De artistiek uitgevoerde plaquette, ontworpen en vervaardigd in de ateliers van de „Koninklijke Begeer" te Utrecht, is opgevat in modernen stijl. Op het gebombeerde middenveld zijn in relief-druk de herinneringswoorden aangebracht. Verder is het Koninklijk Wapen er in brons op uitgevoerd en zijn het familiewapen en in de 4 hoeken de emblemen van behangerij, stoffeerderij, meubelmakerij en woninginrichting in gekleurd email ter opluistering aan het geheel toegevoegd. De plaquette ging vergezeld van een lijst met handteekeningen, welke lijst zelf een keurige, in Louis-XV-stijl uitgevoerde teekening is van den teekenaar der zaak, den Heer W. Beelen. Ze wordt o.a. gesierd door een aardige silhouet-teekening van Utrecht, gezien vanaf een punt aan de Keulsche vaart.

Merkwaardige Huwelijken.

Bij vele volkeren bestaat het eigenaardige gebruik van levenlooze voorwerpen met elkaar te doen huwen. Zoo zal de Hindoe b.v. na het aanleggen van een nieuwen tuin, nooit een vrucht eruit eten, zonder vooraf twee boomen (meestal een mangga- en een tamarindeboom) met elkaar te hebben doen huwen, 'n plechtigheid, waarbij verwanten en vrienden worden uitgenoodig den die bijzonder feestelijk wordt gevierd. Eveneens zal hij na het aanleggen van een waterbassin steeds aan den rand ervan een banaan planten en deze doen huwen met het water; als hij dit niet heeft gedaan, zal hij er niet van drinken.

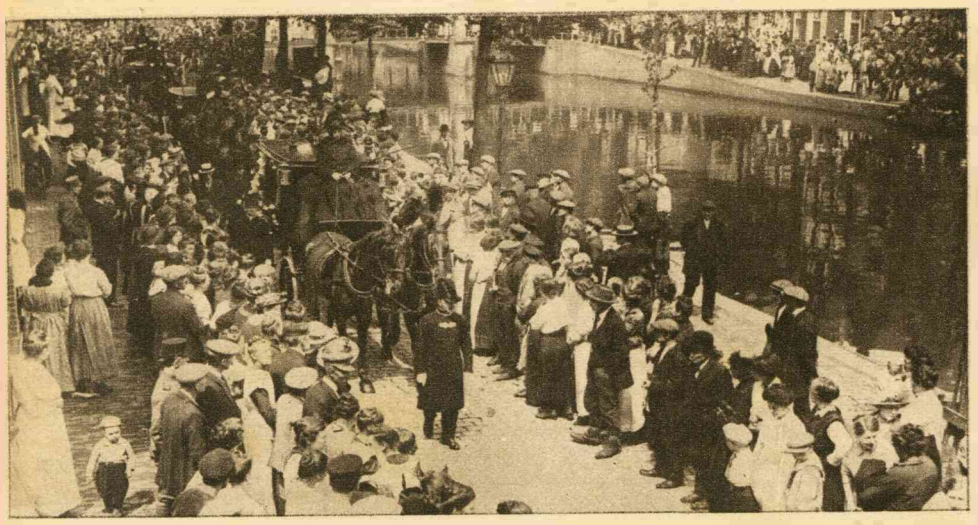
Eveneens huwelijkt men den Saligram — een kiezelsteen, waarop eigenaardige teekens voorkomen, waarvan 't volk gelooft dat ze door een van hun goden er op zijn aangebracht — uit aan een plant, Tulsi genaamd, een feest, dat met veel plechtigheid wordt verricht, en waarbij een stoet van rijkopgetuigde olifanten, kameelen en paarden te pas komt. Op den eersten olifant van den stoet legt men den kleinen Saligram, die zijn bruid, de Tulsi, een bezoek gaat brengen. Is hij eenmaal bij haar, dan volgt het eigenlijke huwelijk pas, waarna beiden naar den tempel gebracht worden waar zij tezamen een jaar bewaard blijven.

Wanneer bij de Tartaren een jonge man en een jonge vrouw ongehuwd sterven, richten de wederzijdsche ouders der afgestorvenen een bruiloft aan, een huwelijkscontract tusschen de overledenen wordt opgemaakt en daarna verbrand, opdat aldus de jonggehuwden aan gene zijde des grafs kennis krijgen van hun echtverbintenis. Van de Tartaren moeten de Chineezen dit gebruik hebben overgenomen. Of het echter nog in zwang is bij deze volkeren, weten wij niet, want wij vonden een en ander medegedeeld door Maxco Polo, een bekend Venetiaansch reiziger uit de 13de eeuw.

Soms meenen wij anderen te behagen door onzen vertrouwelijken omgang, en wij gaan veeleer hen mishagen door de zedelijke feilen, die zij bij ons vinden. Thomas à Kempis.

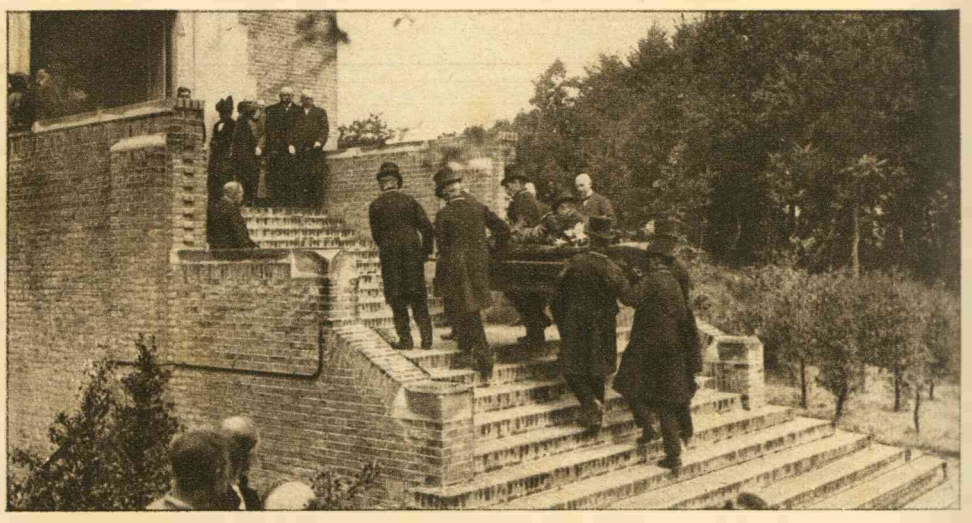
O, hoe schoon en hoe goddelijk is de verwantschap van twee zielen, die zich op hun weg tot God ontmoeten!

Schiller

DE BEGRAFENIS VAN HENDRIKA STÜRM.

Onder enorme belangstelling had verleden week de begrafenis plaats van Hendrika Stürm, wonende Brouwersgracht 169 te Amsterdam, die bij de jongste onlusten in de hoofdstad op zoo noodlottige wijze om het leven kwam.

UITVAART FR. LIEFTINCK.

In strengen eenvoud, zooals hij dit heeft gewild, heeft de vorige week op de begraafplaats Westerveld bij Haarlem de crematie plaats gehad van het stoffelijk overschot van den heer Fr. Lieftinck, in leven lid der Tweede-Kamer.